วัตถุนิยมอย่างมาก 4) สังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปเพราะจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น จึงเกิดการแก่งแย่งชิงกันเพื่อเอาตัวรอดขาดความเอื้ออาทรต่อกัน และ 5) รัฐไม่ได้ดำเนินการส่งเสริมพัฒนาให้ประชาชนมีจริยธรรมอย่างจริงจังเต็มที่

5.2 จากการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายที่กำกับควบคุมจริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพทนายความในประเทศไทย และในต่างประเทศทั้งระบบกฎหมายจารีตประเพณี ได้แก่ ประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศมาเลเซีย และในระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร ได้แก่ สาธารณรัฐฝรั่งเศส และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี พบว่าผู้ประกอบวิชาชีพทนายความในต่างประเทศจะมีกฎหมายที่กำกับควบคุมและวางกรอบจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความกว้างกว่าของผู้ประกอบวิชาชีพทนายความในประเทศไทย กล่าวคือ มีการวางกฎหมายเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติในลักษณะประมวลจริยธรรมให้ทนายความปฏิบัติ โดยกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของทนายความมากกว่าและละเอียดกว่ากฎหมายของประเทศไทย โดยเฉพาะบางเรื่องที่ต้องทำการปรับปรุงกฎหมายที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ.2528 และข้อบังคับสภาทนายความว่าด้วยมรรยาททนายความ พ.ศ.2529 อย่างเร่งด่วน ดังนี้

1) ความรับผิดชอบในเรื่องโทษตามพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ.2528 มาตรา 71 ซึ่งกฎหมายไทยบัญญัติให้ทนายความที่ถูกถอดถอนทะเบียนเนื่องจากฝ่าฝืนกฎข้อบังคับสภาทนายความว่าด้วยมรรยาททนายความ พ.ศ.2529 สามารถขอกลับมาประกอบวิชาชีพทนายความได้อีกเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว 5 ปี นับจากวันที่ถูกถอดถอนทะเบียนทนายความตามกฎหมาย จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ทนายความที่เคยถูกลงโทษทางจริยธรรมโดยการเพิกถอนไม่ให้ประกอบวิชาชีพทนายความซึ่งเป็นโทษสูงสุดตามพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ.2528 มาตรา 52 สามารถกลับมาใช้ประโยชน์จากการเป็นทนายความประพฤติปฏิบัติหน้าที่ฝ่าฝืนจริยธรรมได้อีก ซึ่งจากการศึกษาพบว่าในประเทศอังกฤษ ประเทศมาเลเซีย และสาธารณรัฐฝรั่งเศสไม่มีกฎหมายกำหนดให้โอกาสทนายความให้ขอกลับมาประกอบวิชาชีพทนายความได้อีกต่อไป ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งสามกลุ่ม ผลปรากฏว่าเสียงส่วนใหญ่ของทุกกลุ่มมีความเห็นว่าสมควรให้ยกเลิกโอกาสให้ทนายความสามารถกลับมาขอประกอบวิชาชีพทนายความได้หากถูกลงโทษให้ลบชื่อออกจากทะเบียนทนายความ โดยการตัดมาตรา 71 ของพระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ.2528 ออกเสีย

2) เพิ่มความรับผิดชอบของทนายความไทย โดยการขยายกรอบจริยธรรมตามที่ข้อบังคับสภาทนายความว่าด้วยมรรยาททนายความ พ.ศ.2529 ได้กำหนดไว้ในส่วนที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่

ก) ความรับผิดชอบในเรื่องการรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ให้ลูกความทราบ โดยกำหนดเพิ่มเติมให้เป็นหน้าที่ของทนายความทุกคน เมื่อรับงานจากลูกความแล้ว ทนายความทุกคนจะต้องมีหน้าที่รายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ของตนในคดีนั้นๆ ให้ลูกความทราบเป็นระยะๆ เมื่อมีความ